

Arrest

nr. 322 704 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 september 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 294 978 van 3 oktober 2023 aangaande de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, waarbij deze vordering werd verworpen.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juli 2023 diende verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 9 augustus 2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten, die op 23 augustus 2023, op grond van artikel 20, lid 5 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemden met dit terugnameverzoek.

Op 19 september 2023 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verweerder besluit dat niet België, maar Kroatië, de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Dit is de thans bestreden beslissing, die op 20 september 2023 aan verzoeker werd ter kennis gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

*naam: (...)
voornaam: (...)
geboortedatum: (...)1990
geboorteplaats: W.
nationaliteit: Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De Heer (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 28.07.2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 28.07.2023 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Hierbij legde hij geen persoonlijke documenten voor. Tijdens zijn gehoor op 07.08.2023 verklaarde hij nooit in het bezit van een paspoort te zijn geweest en zijn taskara en werkgerelateerde documenten in Afghanistan te hebben achtergelaten.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene een verzoek tot internationale bescherming indiende in Kroatië op 12.07.2023.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op (...) 2023 religieus getrouwd te zijn met B. (28 jaar oud, geen familienaam, geboren in W./Afghanistan) en 5 minderjarige kinderen te hebben: (...) (v, 8 jaar oud); (...) (v, 7 jaar oud); (...) (v, 6 jaar oud); (...) (m, 4 jaar oud) en (...) (m, 2 jaar oud).

Hij verklaarde dat deze gezinsleden zich in W./Afghanistan verblijven.

De betrokkene verklaarde verder geen familieleden te hebben noch in België noch in Europa.

Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Afghanistan 5 dagen na de val van het vorig regime te hebben verlaten omwille van problemen met de Taliban. Hij verklaarde via Pakistan en Iran naar Turkije te zijn getrokken, waar hij gedurende 21 maanden in een tapijtenfabriek in Istanboel werkte. De betrokkene verklaarde Bulgarije ongeveer 40 dagen voor zijn gehoor bij onze diensten te hebben bereikt en 10 dagen onderweg te zijn geweest naar Servië. Hij verklaarde 20 dagen in het 'Shamsi' kamp te zijn gebleven. De betrokkene verklaarde vervolgens via Bosnië naar Kroatië te zijn getrokken, waar hij 10 dagen in een kamp te Zagreb verbleef. Hij verklaarde daarna via Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk het Belgisch grondgebied minder dan 2 weken geleden prior zijn gehoor te hebben bereikt.

De betrokkene kon tijdens haar gehoor geen exacte data en geen exacte plaatsnamen geven.

De betrokkene stelde dat zij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat de militairen in België worden geholpen. Hij verklaarde bij het Afghaans Nationaal Leger te hebben gewerkt. Hij verklaarde verder dat de menselijke situatie voor asielzoekers beter is in België.

De betrokkene uitte een verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat de behandeling er niet goed was. Hij stelde dat er niet wordt omgekeken naar asielzoekers.

Op 09.08.2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Het verzoek aan de Kroatische instanties werd op 23.08.2023 conform artikel 20 (5) van Verordening 604/2013 aanvaard.

De Kroatische instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zagreb.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Kroatië een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde dat hij besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat de militairen in België worden geholpen en omdat de situatie voor asielzoekers beter is in België.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Dat de betrokkene stelt dat de situatie in België beter is dan die in Kroatië doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat

De betrokkene uitte een verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij stelde dat de behandeling er niet goed is.

Daaromtrent wensen we vooreerst te benadrukken dat de betrokkene het nalaat hier enig bewijs voor te leggen of dit staat met concrete verklaringen. Verder wijzen we er op dat de betrokkene een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties in Kroatië, hetgeen zij volgens zijn verklaring niet zou hebben gedaan. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene hierin te horen en te beschermen.

Aan het akkoord dd. 23.08.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation"). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker ("In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant").

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2022 update", laatste update op 31.02.2022, AIDA-HR-2022-Update.pdf (asylumineurope.org), een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 53).

Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand ("According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions", pagina 53).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 45). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 86). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd

gerenoveerd ("The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation", pagina 86). Rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021", pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures'). Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggrijping die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggrijping namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de

levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt..

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Kroatische autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische instanties."

Op 25 oktober 2023 werd verzoeker overgedragen aan Kroatië.

2. Onderzoek van het beroep

"In casu is de bestreden beslissing strijdig met de materiële motiveringsplicht met het zorgvuldigheidsbeginsel, met het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, met de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 alsook met het artikel 3.2 Dublin III-Vo en het artikel 3 EVMR

Niet-onderzoek van de beschikbare opvangcapaciteit:

Volgens de Belgische overheid zal verzoeker worden opgevangen bij zijn aankomst in Kroatië. Zij verwijst terzake naar garanties, die zouden zijn verstrekt door de Kroatische overheid. alsook naar het AIDA-rapport.

Uit het AIDA Country Report: Croatia van ECRE blijkt dat de opvangcapaciteit erg beperkt is. Er zijn twee opvangcentrum met een totale opvangcapaciteit van 740 personen.

Het AIDA-rapport, dat betrekking heeft op de période tot 31/12/2022, maakt geen melding van overbevolking, maar vermeldt tegelijk dat de cijfers omtrent capaciteit niet beschikbaar zijn.

Echter blijkt uit de meest recente landinformatie dat er weldegelijk capaciteitsproblemen zijn:

La Croatie a enregistré une hausse de 140% de l'immigration illégale par rapport à l'an dernier, a annoncé le chef de la police aux frontières, Zoran Niceno.

Plus de 54.500 personnes ont passé inégalement la frontière croate, a-t-il précisé. "Ils ont tous demandé l'asile, ce qui prouve que les passeurs et les migrants connaissent bien le système européen et savent qu'ils sont libres de se déplacer".

[...] Plusieurs associations ont mis en garde contre les expulsions illégales de migrants par la Croatie - dont celles d'enfants - et sur le manque de lieux d'accueil pour les demandeurs d'asile.

Plus de 1.700 cas d'expulsions illégales ont été documentés cette année et plus de la moitié des migrants interrogés disent avoir subi "des violences physiques, de l'humiliation ou des vols", selon le Centre d'études pour la paix, une organisation locale.

En verder :

Croatia has recorded a 140% year-on-year increase in illegal immigration. according to new figures released by authorities.

On Thursday', Border Police Chief Zoran Niceno announced that the sharp rise has seen more than 54,500 people crossing the Croatian border illegally this year so far.

Croatia, which is home to nearly 3.9 million inhabitants, joined the Schengen area in 2023. It also has the European Union's longest external land border - some 1,350 kilometres in total.

It applies strict checks on arrivals crossing from its non-EU neighbours in the Balkans, but is nonetheless well known as one of the preferred passages on the Balkan route used by hundreds of thousands of men, women and children fleeing conflict in 2015 and 2016.

Several associations across Europe have warned Croatia against illegal expulsions of migrants - especially children - and have raised concerns at the country's stark lack of reception facilities for asylum seekers.

Among the 1,700 cases of illegal expulsions documented this year, more than half of the migrants surveyed say they have suffered "physical violence, humiliation or theft", according to the Centre for Peace Studies, a local organisation.

NGOs and some media outlets frequently accuse Croatia of forcibly pushing back migrants at the border, often using force. The government in Zagreb has always denied such behaviour.

Across the border in Slovenia - also an EU member - the number of migrants has increased too, almost tripling in the first 8 months of 2023, compared to the same period in 2022 (<https://www.euroneyvts.com/2023/09/29/croatia-sharp-rise-in-illegal-immigration-since-schengen-entry-last-year>)

Niet-onderzoek van de beschikbare medische verzorging :

De Belgische overheid heeft zich uitsluitend gebaseerd op de garanties van de Kroatische overheid en het AIDA-rapport.

Nochtans blijkt uit de meest recente landinformatie dat zowel deze garanties als het AIDA-rapport. dat betrekking heeft op de periode tot december 2022. achterhaald zijn:

Médecins du Monde soigne et témoigne en toute indépendance et réaffirme son opposition aux renvois vers la Croatie

La presse révèle ce vendredi que Médecins du Monde Belgique a pu reprendre ses activités dans la région de Zagreb à la faveur d'un financement suisse du Secrétariat d'état aux migrations (SEM). Sans complaisance, Médecins du Monde tient à réaffirmer en toute indépendance son opposition aux renvois vers la Croatie. Par sa pratique de soins auprès des personnes que le parcours migratoire a rendues vulnérables, en Croatie comme en Suisse, l'organisation témoigne des barrières d'accès à la santé pour les demandeur-euses d'asile.

Les opérations de Médecins du Monde Belgique en Croatie, financées en 2022 par l'état Croate via le fonds européen AMIF111, avaient dû cesser, l'appel d'offre n'ayant pas été renouvelé par les autorités locales. La proposition financière du SEM permet de reprendre, jusqu'à la fin de l'année, les activités au sein du principal centre d'accueil de Zagreb. Ils dispensent des soins multidisciplinaires auprès des personnes hébergées et les adressent au besoin vers les structures hospitalières spécialisées. Dans un contexte de surpopulation du centre, la reprise du programme répond aux besoins sanitaires observés. Parmi les bénéficiaires, se trouvent des personnes renvoyées de Suisse vers Zagreb en vertu des accords de Dublin.

Ce dispositif n'est pourtant en aucun cas suffisant pour garantir un accès aux soins adéquat et faire de la Croatie une destination de renvoi «sûre». C'est pourquoi MdM Suisse, comme plusieurs organisations de la société civile, dénonce les renvois «Dublins» vers la Croatie. Un récent rapport, publié en juin 2023 par Solidarités sans frontières et Droit de Rester fait état d'importantes carences dans les conditions d'accueil des demandeur-euses d'asile en Croatie, notamment en matière d'assistance médicale. Comme l'a aussi dénoncé l'association Médecins Action Santé Migrants (MASM), la Suisse porte une responsabilité dans l'aggravation de l'état de santé des personnes en appliquant ces renvois vers un Etat qui ne dispose manifestement pas des ressources nécessaires pour un accueil digne. Si le renvoi d'une demandeuse d'asile entraîne des risques pour sa santé : la Suisse doit user des moyens dont elle dispose pour garantir son accueil.

En étant présent sur le terrain, au plus proche des populations, MdM peut aussi témoigner en toute indépendance des réalités observées. Le financement octroyé par le SEM à ce projet humanitaire souligne et confirme bel et bien les carences du système de santé croate. Le travail de notre organisation met en lumière la dureté de la Suisse sa politique migratoire. Nous regrettons que la décision du SEM ne soit pas assortie d'une évaluation plus large de la situation. Nous sommes et resterons attentifs à toute tentative d'instrumentalisation de notre organisation dans la mise en œuvre des renvois vers la Croatie.

5.1 Fehlender Zugang zur medizinischen Versorgung Seit 2003 beauftragte das Innenministerium das Kroatische Rote Kreuz mit der Betreuung der Schutzsuchenden (d.h. Unterbringung, Beschäftigungsprogramme, Transport und Begleitung zu externen medizinischen Einrichtungen) in Porin und Kutina. Daneben waren bis zum 22. Mai 2023 Médecins du Monde Belgique im Zentrum präsent. Diese NGO ist seit 2016 in Kroatien im Bereich 29 Europaral, 07.06.16 30 CAT, 06.12.18 Solidarité sans frontières Solidarité sans frontières (Sosf) | Schwanengasse 9 | 3011 Bern ' 0041 31 311 07 70 | sekretariat@sosf.ch | sosf.ch | 11 der medizinischen Versorgung mit verschiedenen Projekten für Flüchtlinge tätig, die aus dem AMIF-Fonds³¹ finanziert werden. Obwohl der letzte Vertrag mit MdM Ende Dezember 2022 auslief, gab es bislang keine neue Ausschreibung für diese wichtige Aufgabe. MdM führte die Versorgung mit eigenen finanziellen Mitteln weiter, doch am 22. Mai sah sich die Organisation gezwungen, ihre Dienste aufgrund fehlender Mittel einzustellen. Seitdem ist ein einziger Arzt jeweils zwischen 13 und 15 Uhr im Zentrum von Porin anwesend und trägt die medizinische Verantwortung für die anwesenden rund 600 Personen, wobei deren Zahl täglich sehr stark wechselt (gemäß einigen Quellen besteht eine tägliche Fluktuation von bis zu 200 Personen). Nach erhaltenen Informationen soll diese Person kurz vor dem Burnout stehen. Die erzwungene Einstellung der Aktivitäten von MdM hatte verheerende Auswirkungen auf viele extrem traumatisierte Menschen, deren psychiatrische Behandlung von einem Tag auf den anderen unterbrochen wurde. Wir stellten fest, dass die medizinische Betreuung von Personen, die von der Schweiz nach Kroatien zurückgeschickt werden, abrupt unterbrochen und verkompliziert wird. Ihre psychiatrische Betreuung ist in keiner Weise gewährleistet. Laut MdM wurden bestehende Krankenakten oft nicht an sie übermittelt und bereits während der Anwesenheit von MdM wurde die medizinische Einreisekontrolle nicht mehr durchgeführt, weil kein ausreichendes Personal zur Verfügung stand. Dies ist insofern schwerwiegend, als die meisten aus der Schweiz zurückgeführten Personen aus einer medizinischen Behandlung herausgerissen wurden. Zudem wurden ihnen die in der Schweiz verschriebenen Medikamente nicht mehr verabreicht. Es liegt auf der Hand, dass es diesen Personen zum Teil sehr schlecht geht (Solidarité sans frontières. Eine Spirale der Gewalt Dublin-Rückführungen nach Kroatien und die Rolle der Schweiz, [https://www.sosf.ch/cms/upload/230628 Sosf DublinKroatien Spirale der Gewalt DE WE B.pdf](https://www.sosf.ch/cms/upload/230628%20Sosf%20DublinKroatien%20Spirale%20der%20Gewalt%20DE%20WE%20B.pdf), 15/09/2023)

Vrije vertaling:

5.1 Gebrek aan toegang tot medische zorg Sinds 2003 heeft het Ministerie van Binnenlandse Zaken de zorg voor beschermingszoekers (d.w.z. huisvesting, werkgelegenheidsprogramma's, vervoer en begeleiding naar

externe medische voorzieningen) in Porin en Kutina toevertrouwd aan het Kroatische Rode Kruis. Daarnaast was Médecins du Monde Belgique tot 22 mei 2023 aanwezig in het centrum. Deze ngo is sinds 2016 actief op het gebied van medische zorg in Kroatië met verschillende projecten voor vluchtelingen gefinancierd door het AMIF-fonds³¹. Hoewel het laatste contract met MdM eind december 2022 afliep, is er nog geen nieuwe aanbesteding geweest voor deze belangrijke taak. MdM bleef zorg verlenen met eigen financiële middelen, maar op 22 mei moest het zijn diensten stopzetten wegens geldgebrek. Sindsdien is er elke dag tussen 13.00 en 15.00 uur één arts aanwezig in het Porin-centrum, die medisch verantwoordelijk is voor de ongeveer 600 aanwezigen, hoewel hun aantal dagelijks sterk wisselt (volgens sommige bronnen is er een dagelijkse fluctuatie van wel 200 mensen). Volgens de ontvangen informatie zou deze persoon op de rand van een burnout staan. De gedwongen stopzetting van de MdM-activiteiten had een verwoestende impact op veel extreem getraumatiseerde mensen wier psychiatrische behandeling van de ene op de andere dag werd onderbroken. We ontdekten dat de medische zorg voor mensen die vanuit Zwitserland teruggestuurd werden naar Kroatië abrupt onderbroken en gecompliceerd werd. Hun psychiatrische zorg is op geen enkele manier gegarandeerd. Volgens MdM werden bestaande medische dossiers vaak niet aan hen doorgegeven en al tijdens de aanwezigheid van MdM werden medische controles bij binnenkomst niet meer uitgevoerd omdat er niet genoeg personeel beschikbaar was. Dit is ernstig, omdat de meeste personen die uit Zwitserland terugkeerden niet meer medisch werden behandeld. Bovendien kregen ze de in Zwitserland voorgeschreven medicatie niet meer toegediend. Het is duidelijk dat sommige van deze mensen er erg slecht aan toe zijn

Findings This report found that access to psychological treatment in Croatia is difficult in practice, even for Croatian nationals. For persons not speaking the language, the chances of stable long term treatment are minimal. The gaps in health insurance and the lack of translation and treatment of mentally ill persons leave the mental health difficulties of many persons unaddressed and untreated. Translators are missing in all sectors connected with asylum and immigration in Croatia, in health care, but also in education and social care. There is a general lack of specific languages but also of female translators. This general shortage of translators leads as a consequence to an overburdening of those existing, as well as to the risk that the individual interpreter may have to play several different roles, thus undermining his or her impartiality as well as the trust of the asylum seeker in the system. The lack of meaningful and thorough treatment could interfere with the integration process. The effects of trauma and chronic stress on the mental health of refugees is underestimated and unacknowledged. Further, all support and treatment for persons with psychological problems are conducted by NGOs. The state funds some of their activities, but does not provide any support itself. This is cause for instability, as these NGOs and the continuity of their work depends on the funds provided (OSAR, Situation of asylum seekers and beneficiaries of protection with mental health problems in Croatia Summary of the Report published in December 2021 (https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/userupload/Publikationen/Dublinlaenderbericht/211221_Croatia_summary_E.pdf, dec 2021))

5 Treatment 5.1 Dublin returnees In general, asylum applicants are entitled to health care. But they have very limited access to mainstream healthcare due to restrictive regulation: namely under the LITP they are granted only «emergency medical assistance, and necessary treatment of illnesses and serious mental disorders». 47 Psychiatric and psychological treatment for asylum seekers is covered therefore only in case of emergency medical care and essential treatment of diseases and serious mental disorders. This is mostly the case when a person needs to be hospitalized. Apart from this, there are no clear criteria in determining a case of emergency.⁴⁸ To ensure these provisions in the LITP are met, the Croatian Ministry of Health together with the European Union's Asylum, Migration Integration Fund AMIF are funding a medical project implemented by Médecins du Monde (MdM). The agreement runs until the end of 2022. According to the information received from MdM, their team consists of a medical doctor, a nurse and four interpreters for both Arabic and Farsi.⁴⁹ Two MdM's psychologists conduct a mental health initial assessment and individual psychological counselling sessions every working day for six hours in Zagreb and when necessary in Kutina. 50 An external associated psychiatrist visits the Reception Centre in Zagreb three times a month. During each visit, she is able to conduct about five consultations. 51 Based on the prescriptions from the psychiatrist, necessary medication is administered through MdM and/or the GP from the local outpatient clinic. 52 Psychological support is also provided through the CRC (Croatian Red Cross), they conduct for example group activities. 53 As both organizations are subcontracted by the Ministry of Interior through the national AMIF program, it needs to be stressed that these services are project based and therefore of uncertain sustainability.⁵⁴ Other organizations emphasized the lack of appropriate and continuous psychological and psychiatric assistance for asylum seekers and Dublin returnees. 55 as many asylum seekers do not fall into the category of emergencies but are in need of continuous psychological treatment. They need to rely on the assistance by NGOs that are funded through projects and therefore dependent on the continuation of those funds. In reception centers, Dublin returnees are in general subjected to initial health examination and screening, during which basic screening of mental health difficulties are assessed. 57 This is conducted through MdM. 58 According to their information, the outcome of this assessment may be shared with the Ministry of Interior, if the patient agrees with it. This is the case especially if special needs regarding the accommodation become apparent. 59 Applicants who need special reception and/or procedural

guarantees, especially victims of torture, rape or other serious forms of psychological, physical or sexual violence, should in theory be provided with the appropriate health care related to their specific condition or the consequences resulting from the mentioned acts. In practice, this type of specialized health care has been lacking for years, and is mainly covered by NGOs. 60 According to the information of MdM, the psychological treatment in the reception centers cannot be in-depth until persons get protection status. This is because, from a therapeutic point of view, it might be counterproductive to start a long and complex process without being able to ensure the necessary support and follow-up. 61 Residents of reception centers are also free to seek help in other NGOs who are providing psychological support. 62 In 2020, an Ordinance on health care standards for applicants for international protection and foreigners under temporary protection entered into force regulating, amongst other, initial and supplementary medical examinations and the scope of health care for applicants of international protection. 63 Several organizations reported that it is not yet clear if the provisions of this Ordinance are actually applied. The lack of identification mechanisms is therefore insufficient, and was confirmed by all interview partners. Conclusion The public health system is deficient in providing psychological care to asylum seekers with mental problems. NGOs can partially remedy the problem, but they have to rely on intermittent funding for technical resources and personnel. Thus, the planning of a long-term support system is often not possible and, as a consequence, patients can only rarely benefit from stable treatments. (OSAR. Situation of asylum seekers and beneficiaries of protection with mental health problems in Croatia, Report and recommendations of the Swiss Refugee Council Berne, December 2021 https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinkaenderberichte/211220_Croatia_final.pdf)

Nergens in de bestreden beslissing werd rekening gehouden met deze recente landinformatie, waarvan de Belgische overheid nochtans kennis had.

Zij is bijgevolg strijdig met de materiele motiveringsplicht, met het zorgvuldigheidsbeginsel, met het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, met de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 alsook met het artikel 3.2 Dublin III-Vo en het artikel 3 EVMR. [sic]"

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In eerste instantie gaat verzoeker in op het ontbreken van een onderzoek naar de opvangcapaciteit. Hij verwijst naar het AIDA-rapport waaruit blijkt dat er maar twee opvangcentra zijn met een totale opvangcapaciteit van 740 personen. Volgens de meest recente landeninformatie blijkt dat er wel degelijk capaciteitsproblemen zijn. Hij citeert uit een artikel van RTBF en van Euronews waarin een grenspolitiechef uitlegt dat er het laatste jaar een sterke stijging is gezien in illegale grensoverschrijding. Er wordt aangehaald dat verschillende NGO's in Europa hebben gewaarschuwd voor illegale terugdrijvingen van migranten en illegale pushbacks door Kroatië en ook hun bezorgdheid hebben geuit over een gebrek aan opvangfaciliteiten. Vele illegaal teruggestuurde migranten verklaarden het slachtoffer geweest te zijn van geweld, vernedering en diefstal.

In een tweede punt haalt verzoeker aan dat er geen onderzoek is gebeurd naar de beschikbare medische verzorging. Hij stipt aan dat de gemachtigde zich enkel gebaseerd heeft op garanties van Kroatië en op het AIDA-rapport terwijl uit recente landeninformatie blijkt dat zowel de garanties als het AIDA-rapport achterhaald zijn. Hij verwijst naar een rapport van juni 2023 van "Solidarités sans frontières et droit de rester", evenals naar informatie van Dokters van de Wereld waarin wordt gewag gemaakt van barrières voor een toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers van internationale bescherming. Dokters van de Wereld verzet zich tegen Dublinoverdrachten naar Kroatië omdat er belangrijke tekortkomingen zijn wat betreft de medische bijstand in de opvangcentra. Vervolgens citeert verzoeker uit een rapport van 15 september 2023 van "Solidarités sans frontières" waarin wordt gewag gemaakt van de moeilijkheden die het Kroatische Rode Kruis en de Dokters zonder Grenzen uit België die aanwezig waren tot 22 mei 2023 ondervinden. Er is sprake van stopzetting van financiering eind december 2022 van Dokters van de Wereld, die vervolgens met grote moeite met eigen financiële middelen trachtten de zorg verder te zetten tot 22 mei 2023, waarop de stopzetting volgde wegens geldgebrek. Sindsdien tracht een enkele arts twee uur per dag aanwezig te zijn in het Porin-centrum, dat 600 mensen telt, hetgeen onmogelijk is. Door de stopzetting van de hulp van Dokters van de Wereld diende de psychiatrische behandeling van extreem getraumatiseerde mensen van de ene op de andere dag te worden onderbroken. Het artikel focust op de moeilijke situatie voor Dublinterugkeerders uit Zwitserland die ineens niet meer medisch werden behandeld en geen medicatie meer kregen toegediend.

Vervolgens wordt ook uitvoerig geciteerd uit het rapport van OSAR "*situation of asylum seekers and beneficiaries of protection with mental health problems in Croatia*", gepubliceerd in december 2021. In dit rapport wordt onder meer aangehaald dat psychiatrische en psychologische behandeling enkel in noodsituaties wordt gegeven, meestal wanneer de personen moeten gehospitaliseerd worden. Nu er vele personen niet vallen onder de criteria van een noodsituatie, benadrukken vele organisaties het gebrek aan een aangepaste en volgehouden psychologische en psychiatrische bijstand voor verzoekers van internationale bescherming en Dublinterugkeerders. Er wordt vooral gewezen op slachtoffers van foltering, verkrachting en andere ernstige vormen van psychologisch, lichamelijk of seksueel geweld. Het rapport concludeert dat het publieke gezondheidssysteem gebrekkig is op vlak van het verschaffen van psychologische hulp voor verzoekers met mentale problemen. NGO's trachten hierin tussen te komen, maar genieten niet van duurzame financiering zodat langetermijnbehandeling vaak onmogelijk is, zodat patiënten niet van een stabiele behandeling kunnen genieten.

Verzoeker concludeert dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met deze recente landeninformatie, waarvan de gemachtigde nochtans kennis had. Hij meent dan ook dat de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 van het EVRM, artikel 3.2 van de Dublin III-verordening, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden zijn.

Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de

vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker wordt overgedragen aan Kroatië, nu hij in dit land een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Kroatische autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 20, lid 5, van de Dublin III-verordening.

Kroatië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekers verzoek om internationale bescherming door de Kroatische autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

Dit neemt echter niet weg dat er tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Kroatië kunnen zijn die oplopen tot een door artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – verboden behandeling. Dit is echter enkel aan de orde wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, hetgeen afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

Dit recht op de bescherming uitgedrukt in artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, vindt eveneens weerklank in het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening, dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan.

Uit de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing, blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op betrouwbare bronnen zoals het “Asylum Information Database – Country Report: Croatia” en een bericht van 3 november 2022 van het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, beiden beschikbaar in het administratief dossier. Verweerder benadrukt voorts dat verzoeker *“zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die*

voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden" en geeft aan dat verzoeker naar Kroatië zal terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak zal kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de Kroatische autoriteiten in verzoekers specifieke geval individuele garanties hebben gegeven. Deze garanties dateren van 23 augustus 2023 en werden als bijlage bij het akkoord van de Kroatische autoriteiten gevoegd. De Kroatische autoriteiten hebben meer bepaald het volgende meegedeeld:

"Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when they return to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law. Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which his life or liberty would be threatened on account of his race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to his political opinion; or in which he could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite him to another country. Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection."

Het gaat om garanties die verzoeker persoonlijk betreffen: zijn naam, geboortedatum en nationaliteit worden hierop vermeld. Het betreffen aldus individuele garanties geboden door de Kroatische autoriteiten, in het kader van de terugname van verzoeker met toepassing van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening. Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming nog hangende is en dat Kroatië nog niet definitief heeft bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor dit verzoek. Verzoeker zal dus gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De Raad volgt niet dat deze individuele garanties van 23 augustus 2023 achterhaald zouden zijn. Ook ter zitting haalt de raadvrouw aan geen nieuws te hebben over de omstandigheden waarin verzoeker zich in Kroatië bevindt.

Wat betreft het feit dat de opvangcapaciteit erg beperkt zou zijn, moet de Raad vaststellen dat verzoeker zich enkel baseert op twee persartikelen, een van de RTBF van 28 september 2023 en een van Euronews van 29 september 2023, die eigenlijk betrekking hebben op dezelfde informatie waarin een grenspolitiechef heeft verklaard dat er een stijging is geweest in de illegale grensoverschrijding en waarbij verschillende verenigingen hebben gewaarschuwd tegen illegale verwijdering van migranten door Kroatië en bezorgdheid hebben geuit aangaande een gebrek aan opvangcapaciteit. Ook al zijn deze persartikelen van recentere datum dan het AIDA-rapport waarop de gemachtigde zich in de bestreden beslissing heeft gebaseerd, stelt de Raad vast dat het AIDA-rapport eveneens recent is en de gemachtigde motiveert dat deze bron geen melding maakt van gekende gevallen van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. Bovendien blijkt dat het AIDA-rapport op gedetailleerde wijze uiteenzet hoe de opvang van verzoekers om internationale bescherming wordt georganiseerd in Kroatië. Het louter aanstippen in twee persartikelen dat er een gebrek aan opvangcapaciteit zou zijn, zonder enige toelichting, kan dan ook niet overtuigen. In elk geval kan de Raad er niet aan voorbijgaan dat de gemachtigde nog op 23 augustus 2023 voor verzoeker persoonlijk de garantie kreeg dat hij zal opgevangen worden.

Wat betreft de bezorgdheid over illegale teruggedrijvingen door Kroatië en geweld bij push-backs, blijkt dat de gemachtigde ook uitgebreid op deze problematiek is ingegaan maar heeft gemotiveerd dat verzoeker als Dublinterugkeerder in een situatie zit die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die het voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijvingen aan de grens. Thans ligt een uitdrukkelijk akkoord voor van de Kroatische autoriteiten.

Verder wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in de zaak X. t. staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, C-392/22 heeft gesteld dat:

“het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken – naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld – zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verboden onmenselijke of vernederende behandeling.”

In casu liggen geen gegevens voor dat verzoeker na zijn overdracht op 25 oktober 2023 in een situatie is terechtgekomen van zeer verregaande materiële ontbering. De raadvrouw haalt niets in die zin aan ter zitting.

Waar verzoeker een uitgebreid betoog voert aangaande het gebrekkig onderzoek aangaande de medische verzorging, kan de Raad in casu alleen maar vaststellen dat verzoeker geen medische problematiek heeft aangehaald. In het Dublinverhoor heeft verzoeker uitdrukkelijk verklaard geen gezondheidsproblemen te hebben en dit wordt ter zitting nogmaals bevestigd door de raadvrouw. In de bestreden beslissing stelt verweerder onder meer dat er geen elementen werden aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening.

De Raad is om de voormelde redenen in deze zaak van oordeel dat geen schending voorligt van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening of van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES